

SIMONA MONYOVÁ
SRDCEBOLY

Srdceboly

Vyšlo také v tištěné verzi

Simona Monyová

Srdceboly – e-kniha

Copyright © Belami, s.r.o., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Simona Monyová

Srdcebohy

ISBN tištěné verze 978-80-87166-09-3

ISBN e-knihy 978-80-87166-35-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-87166-36-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-87166-37-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

1.

„Chci se s tebou rozvést,“ říkám a přitom pozoruji vlastní vyděšený obličej v zrcadle nad umývadlem v koupelně. Adam stojí zády ke mně, proud moči zurčí do záchodové mísy a vytváří zajímavou zvukovou kulisu pro rozchod. Spláchnutí už zní jako symbolická tečka. Sedm let života v hajzlu.

Umýváme si ruce pod jedním proudem vlažné vody z kohoutku. Intimita se ještě nevytratila. Spíme pod jednou dekou, dáváme si vzájemně ochutnat ze svých talířů s jídlem v restauraci, před dvěma dny jsme se spolu milovali.

A přesto vím, že v rámci zachování zbytků zdravého rozumu musím pryč. Jako starousedlík ze zatopené oblasti. Rovněž lpí na minulosti, na vzpomínkách, na lásce k domovu, k důvěrně známému a tisíckrát ohmatanému, ale stejně nakonec dá přednost záchraně holého života. Také já se musím zachránit. Záplavy lží už pohřbily naše manželství a pozvolna se v nich utápí i moje duše.

„Slyšíš?! Chci se rozvést,“ opakuji mnohem důrazněji. Jako bych sama sebe potřebovala přesvědčit, že jiná možnost prostě není.

Jiná možnost ale opravdu není, vyzkoušela jsem už všechny. Adam naopak nezkoušel nic kromě mojí trpělivosti. Žije jako věčný demonstrant hrdě mávající transparentem s heslem *Ono to nějak dopadne*.

„Napiš o tom, Žížalko,“ usmívá se Adam. Má krásné měkké rty a kruté, chladné oči.

Kdy se z nich vytratilo teplo? Bylo tam vůbec někdy? Nebyly to jen jiskry počátečního zájmu a okouzlení, studené a efektní

jako dortové fontány? „Radím ti dobře, napiš o tom, budeš mít další bestseller...“

Má pravdu.

Má pravdu?!

Spisovatelům není svaté nic. Všechno a všechny využijí do posledního zbytku. Jako když kuchař vykuchá drůbež a vnitřnosti a kosti upotřebí na polévku. Jako když švadlena rozpárá starý kabát a našije z něho filcové pantofle pro návštěvy, jako automechanik, co rozebere vrak automobilu na součástky. Spisovatel je patolog pocitů, zážitků a vjemů.

A já? Já jsem ten patolog. Přede mnou leží mrtvolka mého v pořadí již druhého manželství. Zbytečná smrt. Říznou skalpelem a opatrně preparuji. Adamův povrchní šarm, chorobné lhaní, neustálé zahánění nudy, citová plochost, příživnický styl života, absence reálných cílů, impulsivnost, neschopnost přijmout důsledky vlastního jednání, a k tomu moje patologická žárlivost a naprostá ztráta soudnosti i rozumného úsudku. Tohle manželství se nedalo zachránit, bylo celé zachváčeno ničivými buňkami, muselo zemřít, byť bylo tak mladé.

„Jste na mě moc mladý,“ řekla jsem Adamovi před sedmi lety a pár měsíce na baru v restauraci Galeryje.

„Tak kvůli vám zestárnu,“ odpověděl a objednal mi dvě deci červeného tramínu.

„Jak víte, co celý večer piju?“

„Vypadáte tak. Červené víno, co je vlastně bílé, se přesně hodí k ženě, která je slušná až upjatá a uvnitř přitom divoká a vášnivá...“

„Nepíšu autobiograficky. Ta kniha, ze které jsem četla úryvek, nebyla o mně...“

„Každá kniha, kterou jste napsala, je o vás,“ usmál se a cinkl svojí sklenicí o tu moji. „Tak na tu příští. V té už budu.“

„To sotva,“ odsekla jsem popuzeně, jako bych tušila, že od toho dne se bude prolínat s každou mojí mužskou postavou, kterou budu popisovat, že bude prosakovat do každého příběhu, který si vymyslím.

„Co to je?“ vyjekla jsem. Gumová hračka, na kterou jsem stoupla, vydala písklavý zvuk. Adam mi posunky naznačil, ať jsem zticha, vzal mě za ruku a vedl zatuchlou předsíní do svého pokoje.

Seznámili jsme se na vernisáži, kde jsem měla autorské čtení a Adamovi tam visely tři obrazy. „Tenhle беру,“ řekla jsem majiteli restaurace s galerií, a po chvíli jsme oba zjistili, že obraz je ještě mokrá. Mělo mě to varovat. Akademický malíř, co dokončuje obrazy těsně před výstavou? Nezodpovědný bohém? Můj protiklad? Potřebovalo moje plus už konečně svoje minus? Moje těžce vydobyté a tvrdě zaplacené povahové klady prahly po nějakých záporech? Po jednom velkém negativu mě samé, abych konečně mohla být kompletní?

Seznámili jsme se na vernisáži, a už té noci jsem packala jeho starým domkem a šlapala po dětských hračkách a rozházených botičkách.

„Pust mě,“ ozvala jsem se, jen co za námi zapadly dveře místnosti, kde byl takový nepořádek, že by bylo rozumnější pokoj rovnou podpálit, než se jej snažit uklidit. „Seš ženatej! Tohle já nedělám.“

„Nejsem ženatej. Už ne.“

„Ty máš dítě ve vlastní péči?“ překvapoval mě čím dál víc.

„Mám tříletého syna. A mám ho výhradně ve své péči.“

„To znamená co?“

„To znamená, že má jenom mě. Manželka vloni zemřela.“

A to byl okamžik, kdy jsem naprosto zřetelně pocítila, jak amorův šíp projel mým srdcem. Slovo *vdovec* většina žen vnímá jako synonymum slova *charakter*, a já, bohužel, nejsem

výjimkou. Vdovec vychovávající dítě, to už pro mne znamená bezúhonnost takřka nadlidskou. A přitom vdovec je i vrah, co zabil svoji ženu. Na to jsem tehdy nepomyslela. Popravdě, tehdy jsem zřejmě vůbec nemyslela.

Ne, tím nechci naznačit, že Adam manželku odkrouhnul. Zemřela na rakovinu. Jeden z těch smutných případů, kdy se na nádor přijde příliš pozdě. Adam nezabíjí lidi, vraždí pouze jejich naděje. Ty moje vyhladil jak fašisti Lidice.

„Kdo syna hlídá?“ zeptala jsem se.

„Babička,“ odvětil.

„Tvoje máma?“

„Její máma,“ pravil ledabyle, a mně se udělalo mdlo. Chystala jsem se pomilovat s klukem, který byl bezmála o deset let mladší než já; v domě, kde spalo jeho dítě a bývalá tchyně! To na mě bylo moc.

„Kam jdeš?“ chytil mě za paži a vrhl na mě zoufalý, naléhavý pohled. „Prosím, nechoď pryč...“

„Tři roky se vzpamatovávám z vlastního rozvodu. Ujišťuju tě, že to poslední, o co bych měla zájem, je nadělat si zase nějaké citové trable. Seš táta. Nemůžeš si domů zvát ženské na jednu noc.“

„Ty nejsi na jednu noc. Jsi na všechny moje zbývajících noci.“

„Měl bys psát harlekýnky, to by ti šlo,“ odrážela jsem sarkasmem slova, která mi zněla jako zvuk bájných Sirén. Přitahovala mě, ačkoliv jsem ještě zcela zřetelně tušila riziko vlastního ztroskotání. Všechny varovné signály křičely: *Ruce pryč od Adama*, a já naprosto protichůdně jejich varování Adama objala a políbila.

Té noci jsme usnuli na posteli oblečení, stočení do klubíčka, aniž bychom kromě vášnivého líbání pokročili dál. V mém případě ani nebylo třeba. Ve svých čtyřiceti letech jsem objevila muže, který mě dokázal přivést k plnohodnotnému orgasmu

pouhým líbáním, není divu, že na mozek bylo uvaleno embargo. Ani jedna kloudná myšlenka ven, ani jedna dovnitř. Stop racionálnu, vládu převzaly emoce a splašené hormony.

Ráno jsem byla v posteli sama. Zmateně jsem si skládala dohromady útržky předchozí noci, pak poněkud puntičkářsky prohlédla lůžkoviny, naštěstí se zdály být v protikladu s bincem okolo docela čisté.

Ložnice byla cítit jako prodejna *Barvy-laky*, což pro někoho může znamenat zápach, ale pro mě vůni. Jen vrozená *připosranost* mi zabránila zapsat se na kandidátku smrti a dát se ke spolku *čichačů*. Takový trichlorethylene, to je pro mě parfém Christian Dior Jadore.

Sedla jsem si, vylovila z pod postele stříbřité páskové sandály, obula se a zvedla ze země použité bílé pánské trenýrky, které jsem prohlédla. Nejsem na to pyšná, ale chtěla jsem mít jasno. Adam voněl jako byste ho čerstvě vypraného vytáhli z pračky, ale svinčík kolem napovídal, že je čuně. Trenky obhájily jeho čistotnost a pasovaly ho na pouhého *bordeláře*, s čímž se žít dá, i když to taky není právě hitparáda.

A pak můj slídivý zrak zabloudil na noční stolek, kde o prázdnou láhev od vína byla opřena kresba. A na ní já! Levá tvář měkce zabořená do polštáře jako drahý porcelán do vaty, vlasy rozházené kolem jako šlehající plameny, a pokojný, uvolněný výraz spícího obličej. Udiveně jsem si pomyslela, že když spím, jsem velice hezká. Anebo mě tak minimálně vidí Adam. Dojalo mě to. Snad za celý život mi nikdo nic tak pěkného nevěnoval. *Žízalce na přivítanou*. Adam, stálo na spodním okraji papíru a já zdráhavě přejela slova konečky prstů, opatrně, aby písmenka pod dotekem nezmizela, abych je nerozmazala.

Jakýkoliv umělecký talent ve mně odjakživa vyvolával posvátnou úctu. Popravdě mě ani ve snu nenapadlo, že totéž by

někteří lidé mohli cítit vůči mně. Sama jsem si připadala, co se míry talentu týče, spíš jako podvodnice. Prostě jsem psala knihy, lidé je četli, a já se třásla strachy, kdy mě odhalí. Kdy přijdou na to, že psát vlastně vůbec neumím.

Ale Adam kreslit uměl! V rukou jsem držela nezvratný důkaz, a bylo to jako spolknutí návnady. Už záleželo jen na něm jak rychle a jak blízko si mě přitáhne navijákem svého charisma.

„Můžu?“ vešla jsem ihned po zaklepaní do místnosti, ze které jediné se ozývaly zvuky. Adam mazal chleby pravým máslem, ne módním a levným margarínem, na plynovém sporáku tiše pohvizdovala klasická konev, malý kluk s delšími vlnitými vlasy lezl po kolenou a vydával zvuky jako automobil.

Atmosféra výjevu, i ten kluk mi připomněl dobu, kdy můj syn byl ještě malý. Nikdy jsem nedokázala vrčení motorů napodobit jako on, rty mě brněly a svědily. Adamův syn to uměl dokonale. S tím se možná kluci rodí.

„Dobré ráno,“ pozdravil Adam přirozeně, jako bych v jejich domě bydlela léta.

„Ahoj,“ řekl stejně přirozeně kluk a dál vrčel pod stolem.

„Přišla jsem se rozloučit, bylo mi trapné vytrazit se jako zloděj,“ přešlapovala jsem mezi dveřmi a nervózně se rozhlížela, jestli odněkud nevybafne Adamova tchyně.

„Mám dneska narozeniny,“ řekl kluk.

„Ano? A kolik je ti roků?“

Ukázal mi tři prstíky.

„Nemám pro tebe dárek, nevěděla jsem, že se potkáme.“

„Tak mi ho upeč. Se svíčkama.“ poradil mi, a já se smála jeho důvtipu.

A o pár hodin později jsem šlehala vejce na sních, Tobiáš stál na židli u kuchyňské linky, míchal, přidával do dortu cukr a kakao, v tvorbě nepořádku byl zjevně po tatínkovi, ale nikomu to kupodivu nevadilo. Ani mně, která po rozvodu zvažovala koupi

psa, ale pak si představila byt plný chlupů, loužiček a roztrhaných papírových kapesníčků, a pořídila si místo toho obrovského plyšového tuleně a vibrátor, ten zcela standardních rozměrů.

„A teď budeme čekat,“ nadšeně prohlásil Tobiaáš, když jsem dort dala péct, přistrčil si k okýnku židli a koukal do trouby jako na televizní obrazovku. Pohlédla jsem z okna, abych se nad malým sirotkem nerozbrečela, a uviděla do půl těla svlečeného Adama, jak štípe dříví a chystá táborák na špekáčky. Musela jsem se taky štípnout, do tváří, ale sen to nebyl.

2.

Nastoupila jsem do vztahu jednoduše jako do výtahu a nechala se vézt vzhůru.

„O deset let mladší? To si troufáš!“ šklebila se kamarádka neupřímně. Její muž měl po sedmnácti letech manželství k ideálu daleko. Potem lesknoucí se pleš, mohutné břicho, překyselenost žaludku, na kterou sváděl nepřetržité krkání. Nesnášela ho, ale práci v mzdové účtárně nesnášela víc. A tak si hověla v domácnosti, úkolovala svého odpudivého manžela co nejvíce, aby se doma zdržoval minimálně, a se samozřejmou drzostí všech manželek, které byly ve funkci tak dlouho, až získávaly dojem, že nemohou být odstaveny či nahrazeny manželkou novou, plenila jeho kreditní karty.

„Ty ses zbláznila! Jednoduše potřebuje, aby mu někdo vychovával to děcko,“ konstatovala moje matka, které horkokrevný otec nasekal potomků celkem šest, čímž v ní nevědomky vypěstoval zcela oprávněný odpor k dětem.

Slyšela jsem všechna varování, ale však víte: mozek a embargo.

„Ztrapňuješ se,“ pravil bývalý manžel, když jsme se potkali před kinem. My dva, jeho mladá druhá žena a můj mladý přítel.

„A ty se neztrapňuješ?“ opáčila jsem.

„Na rozdíl od tebe mám na to koule,“ pravil *nabubřele*, jako by si je vlastníma rukama uhnětl z rozžhaveného bronzu.

„S koulema bych ji nechtěl,“ zasmál se Adam a majetnický mě pohladil po zadku. Bývalý manžel zrudnul vzteky, a já vyjela zase minimálně o dvě patra mrakodrapu pobláznění výš.

Můj byt, který jsem do té doby považovala za oázu klidu, soukromí a svobody, mi náhle připadal jako pustý ostrov.

Konrád Junior se po rozvodu rozhodl zůstat u Konráda Seniora, čímž mi zasadil ránu, která se nikdy tak docela nezacelila, a mně trvalo mnoho měsíců, než jsem si na samotu zvykla. Popravdě mi v tom zvykání si hodně pomohl preparát zvaný Stilnox a hektolitry červeného tramínu.

V době, kdy jsme se potkali s Adamem, jsem byla z nejhoršího venku. Naučila jsem se po citové amputaci žít. Manžel a syn údajně ustoupili mé posedlosti, jak svorně nazývali moji profesi.

„Buď já nebo to tvoje zasraný psaní, vyber si!“ štěkal na mě Konrád Senior poté, co v jakémsi bulváru propírali, do jaké míry je asi autobiografické moje prohlášení v poslední knize, *že kdejaký průměrně inteligentní cirkusák dokáže zkrotit kobru, zatímco můj zákonitý, vysokoškolsky vzdělaný manžel nezvládne ani toho svého slimáka přimět, aby zacílil do záchodové mísy*.

Vybrala jsem si pochopitelně *to zasraný psaní* a jako bonus neplánovaně a nedobrovolně manželovi přihodila ještě syna.

„Je mu sedmnáct! Určitě potřebuje víc otce než matku, co vymetá večírky a píše pornografické romány!“ řval Konrád Senior žárlivě.

Každý chlap dříve či později totiž začne žárlit na úspěch manželky, ať vám zpočátku tvrdí cokoliv. Pokud žena nechce vztah s mužem odepsat, musí předvádět tupou a neschopnou, anebo si rovnou vybrat chlapa, který je v kariéře tak vysoko, že se tou její necítí být ohrožen.

„Píšu společenské romány. Literární akademie zařadila moje knihy jako společenské romány,“ opravila jsem manžela, a tím mu nahrála na prohlášení, že společnost, o které píšu já, není pro našeho syna vhodná.

Dobře, přiznávám. Jednou jsem si s Konrádem Juniorem zapálila na terase trávu. To když jsem se v recenzi na svoji poslední knihu dočetla, že *pokus napodobit krásnou literaturu v závěru mého povrchního dílka je trapně groteskní*. A párkrát jsem si s nezletilcem dala nějaké to pivo.

„Špatná je máma, co si hraje na kámošku,“ tvrdil Konrád Senior a osočoval mě z neschopnosti přijmout fakt, že stárnu.

„Říká někdo, kdo si barví kotlety, učí se jezdit na snowboardu a v létě nosí na koupání o tři velikosti větší květované šortky!“ vysmívala jsem se mu. Se stárnutím jsem problém neměla. Tehdy ještě ne.

„Já jsem chlap!“ střelil po mně svoji obligátní odpověď.

Konrád Senior je člověk, který pojmenoval to, co muži po staletí využívají anebo o tom alespoň sní: *Mužská imunita*. Jsi muž? Beztrestně můžeš takřka cokoli. Opíjet se, hrát hazardní hry, platit drinky za sotva dospělé hostesky nahoře bez, být líný a nepořádný, arogantní a vulgární, nevěrný, a dokonce i týden ležet v posteli s pouhou rýmou. Jsi žena? Trest tě nemine, pokud u televize vypiješ sedmičku vína na posezení, strčíš na narozeninách kamarádce striptérovi do tygrovaných tang vizitku anebo ulehneš s čímkoliv menším, než je oboustranný zápal plic. Trest tě nemine, zvláště pokud budeš psát knihy o životě bez příkras.

Rozsudek byl vyneseno, Konrád zůstal u otce, a já si sehnala byt ve stejné čtvrti, aby mě mohl kdykoliv bez problémů navštěvovat. Za celé tři roky se za mnou stavil celkem sedmkrát. To jsem klidně mohla koupit domek na Floridě, a aspoň bych žila v teple.

„Přestěhuj se ke mně,“ iracionálně brzy mi nabídl Adam. Chodili jsme spolu pár týdnů, a já byla stále ještě ostražitá: „Potřebuješ uklízečku, co?“

„Potřebuju tebe,“ řekl tak vážně, že jsem mu uvěřila a ještě téhož dne si donesla tašku se spodním prádlem, pár triček, kartáček na zuby a notebook.

„Zkusmo na týden, souhlasíš?“ zeptala jsem se, zatímco Adam s Tobiášem předváděli u branky předzahrádky cosi jako indiánský tanec.

Už jsem neodešla.

3.

„Proč jsi začala psát?“ zeptal se mě Adam jednoho idylického rána v posteli, kam se za námi v noci přistěhoval Tobiáš. Tahle doba patří v mých vzpomínkách mezi nejšťastnější údobí mého života. Hlavně proto, že jsem tolik dobrého a vzrušujícího už prostě neočekávala. Nečekaná výhra nám vždy udělá větší radost než výroční prémie, které má většina lidí utraceny dřív, než je vůbec dostane.

„Proč jsem začala psát? Nejspíš proto, abych na sebe upozornila.“

„To bych asi raději zvolil hru na bicí.“

„Kdepak. Na kravál jsme u nás doma byli zvyklí. Pochop, jsem poslední ze šesti dětí. Když už jsem se náhodou dostala ke slovu, nikdy se mi nepodařilo vyprávění dokončit, nikdo mě neposlouchal. A tak jsem začala psát všechno, co jsem nemohla nebo neměla komu říct.“

„Mě zase naši mluvit nutili. Každý zažvatlání se u nás evidovalo, dokumentovalo, a já se styděl cokoliv říct, to víš, jedináček. Ještě ve čtvrté třídě jsem díky tomu neuměl *r* a *ř*. A tak jsem raději maloval.“

„Maluješ překrásně,“ pravila jsem upřímně. „Dva roky jsem sháněla obraz, který by mě oslovil a hodil se do bytu. Když jsem uviděla ten tvůj, hned mi bylo jasné, že to je obraz, na který se klidně můžu dívat do smrti. Maluješ vášnivě, citlivě, prostě fakt nádherně,“ rozplývala jsem se.

„Ty úplně stejně miluješ. Vášnivě, citlivě, prostě fakt nádherně,“ přitáhl mě k sobě, peřiny zašustily, vedle se zvedla malá rozcuchaná hlavička, ospalá očka zamžikala. „Co to děláte?“ chtěl vědět Tobiáš.

„Mazlíme se,“ odvětil bez rozpaků Adam, a Tobiáš se přidal. Toho dne jsme se váleli v posteli celý den. Adam objednal pizzu a dvě láhve vína, vyprávěli jsme si, tulili se k sobě, dívali na televizi a nechali si na lýtka a ruce od Adama malovat hororové ornamenty plné vyceněných zubů, vypoulených očí a tasených drápů.

Tobiáš se chichotal a přitom se šťastně třásl hrůzou, jak to malé děti dělávají při poslouchání strašidelných historek, anebo jako se masochisticky nechávají šimrat na zádech, ačkoliv jim všude po těle vyskakuje husí kůže. A pak mi skočil kolem krku. Nečekaně a naléhavě mě stiskl, vlepil vlhkou pusou na tvář a oslovil mě *mami*.

To jediné slovo změnilo můj následující život, překopalo veškeré moje plány a předsevzetí, to slovo mě zaslepilo a podmanilo si mě.

Svatba byla za tři měsíce. Na zahradě za domem Adam rozestavil vlastnoručně malované kulisy výrazně vertikálních staveb gotického slohu s typickými drobnými věžičkami a lomenými oblouky, zapůjčil gotické kostýmy, přičemž pro sebe pochopitelně vybral převlek rytíře, a ihned jak oddávající úředník ukončil netradiční obřad, vzneslo se k nebi na tři sta speciálně objednaných holubů, kteří stihli vydatně pokálet sváteční tabuli i většinu hostů. Ale všechny děti z nich byly

nadšené, a nám měli dle jakési pověry přinést štěstí. Odlétli, ale se štěstím se zapomněli vrátit zpět. Zřejmě jsme měli objednat holuby poštovní.

„To nemůžeme mít normální svatbu?“ úpěla jsem, když Adam maloval první naše společné vzdušné zámky.

„Chci, aby byla nezapomenutelná. A abys ty naopak zapomněla na svůj věk. Z hlediska historie je desetiletý věkový rozdíl zanedbatelný. Gotika mi přišla nejvhodnější, protože se ti nejvíc podobá. Vysoká, štíhlá, ohromující, krásná, jasná...“

A bylo jasno. Vždycky mě dostal.

Bez dalších protestů jsem na sebe v ten slavný den navlékla červenočerné šaty s širokými prostřiženými rukávy a musela uznat, že mi to sluší. Rozhodně víc než dvacet let nazpět, kdy jsem se vdávala v šatech z umělého vlákna, jejichž nevzhlednost umocňovalo moje již sedm měsíců trvající těhotenství, a svatba byla tak třeslutě tradiční až nudná, že můj nejstarší bratr si po celou dobu obřadu skládal Rubikovu kostku.

Bylo mi čtyřicet, byla jsem novomanželka provdaná za rytíře a bez práce a námahy získala tříletého syna, princátka. Hubeného chlapce s velkýma tmavýma očima a bledou pletí, protkanou tenounkými žilkami, čistého, upřímného a vděčného za každý můj projev lásky, kterou po smrti matky zjevně postrádal. Adoptovala jsem ho, aby mu už nic nechybělo. Adoptovala jsem ho, aby mi patřil oficiálně, aby nic nechybělo mně.

Můj život se přetočil zase na začátek, dostala jsem druhou šanci a byla za ni vděčná.

4.

„Mám strach, že nepřijde,“ vyslovila jsem svoje obavy. Tohle dřív nebyvalo mým zvykem, obavy jsem skrývala jako rozškrábané pupínky na čele pod ofinu. Co schováme, jako by nebylo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Srdcebolí***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.